äraſõitwa, et omastega kokuſada, kes nii kui tema olid põgenenud waenlaste eeſt. Mina wastaſin temale, et meie waeſed inimeſed oleme, kel muud ei ole kui weikeſt kitſelauta, ja et meie ei wõi teda mite wastu wõtta, külap teiſed head külainimeſed, kel laiemat ruumi on, temale öömaja ei keela. Eſiteks ei tahtnud noormees minu köneſt lugu pidada, arwas, et ma muidu nenda rääkiſin, et ſeſt tüliſt lahti ſaada, ütles ennaſt jõuuka rahwa lapſe olewa, kel raha küllalt meie waewa maksta, aga meil ei olnud tõeste mite ruumi olemas, ja pidin teda, tahtku wõi tahtmata, ika äraſaatma. Kui meie mõlemad weel teine teiſega kõnelime, nägin mina Paſtjanit oma talliaknaſt, mis meie poole käis, nagu kaſſi põlewa silmadega meie peale wahtiwa. Kui ta tähele pani, et mina teda olin näinud, kadus järsku aknaſt ära, aga nii pea kui ratſamees hakkas kurwa meelega meiſt äraſõitma ja mõldri maja juure jõudis, tuli mõlder ukſeſt wälja, kutſus ligi, rääkis mehega silmapilk ja saatis siis meeſt hobuſega oma talli.



Kui ma ſeda nägin, tõuſis mu südames, ei tea ma iſegi mispäraſt, nagu kahatſemine, et ma noort Rootſimeeſt ei olnud oma äia juure juhatanud, kes otſe meie wastas elas, ja kel enam ruumi oli kui meil. Ta oli üks noor, priske inimene, peenikeſed riided olid tal ſeljas, ja kui ma meele tuletaſin, et waheſt temal kaugel Rootſimaal üks armastaja ema on, kes poja päraſt suures mures ja iga pääw wiſt Jumalat silmaweega palub, et oma armaſt laſt ſelle söahädas wõtaks hoida ja teda ika häid inimeſi laſeks leida, kes tema eeſt mured kannawad, ſiis tuli õiete hale meel peale, et ma teda nii ilma aitamata ja juhatamata olin minema ſaatnud. Pealegi tuli mu meele apostli manitſus: „Püüdke heal meelel wööraid wastu wõtta!“ aga nüüd oli kahatſemine ju liig hiljaks jäänud, mis tehtud, ſe oli tehtud.

Õõſe oli kära ja larmi uulitſa peal, — ajuti kuuldi püsſipaukumiſt, mõned Rootſimehed ſõitſiwad tuhatnelja läbi küla, waenlaste ratſamehed nende kannul, küla uulitſal kadusiwad taga aetud Rootſilaſed oma püüd-

Eesti-maa-rahwa Kalender 1862, lk. 29